

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph. D. ve věci

žalobce: **J. S. P.**
státní příslušnost Polská republika
t. č. ve Vazební věznici Ostrava
zastoupeného advokátem JUDr. Robertem Pastorčákem
sídlem Horní náměstí 26/26, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. OAM-140/LE-LE05-LE05-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 4. 2019, č. j. OAM-140/LE-LE05-LE05-2019, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Roberta Pastorčáka, sídlem Horní náměstí 26/26, 750 02 Přerov.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 24. 5. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. OAM-140/LE-LE05-LE05-2019, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“) pro její nepřípustnost podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
2. Žalobce tvrdí, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, když došlo k porušení zejména ustanovení § 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dále § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a dále k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.
3. Podle žalobce ze skutečností, které tvrdil v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je zřejmé, že jeho osobě v případě návratu do Polské republiky reálně hrozí pronásledování ze strany zpolitizovaných státních složek s přímým ohrožením života, ale i dalších základních práv, jako je zdraví, čest, důstojnost a spravedlivý proces, přičemž žalobci reálně hrozí zhoršení jeho postavení v trestním řízení včetně odsouzení k nepřiměřenému trestu. Toto žalobce dovozuje zejména v souvislosti s reformami polské justice, v jejichž důsledku došlo k jejímu nepřípustnému zpolitizování tak, že polským občanům není dlouhodobě zaručena právní jistota a existuje zde reálné nebezpečí porušení základních lidských práv občanů polské republiky, zejména práva na nezávislý soud a jeho podstaty základního práva na spravedlivý proces.
4. Obavy žalobce z politického pronásledování v Polské republice souvisejí s protipolitickými aktivitami jeho osoby, ale i jeho rodiny, zejména jeho otce, který v minulosti brojil proti nezákonným aktivitám J. K., bývalého ministra financí Polské republiky, odvolaného z funkce právě v důsledku aktivit a podání otce žalobce pro podezření ze spáchání závažné trestné činnosti, přičemž trestní stíhání proti uvedené osobě je v Polsku i nadále vedeno. V souvislosti s těmito aktivitami proti politickému vedení Polské republiky bylo proti žalobci zcela účelově zahájeno trestní stíhání, pro které má být předán do země původu a které představuje vykonání msty tak, jak bylo ze strany J. K. vůči otci žalobce v přítomnosti svědků v minulosti otevřeně sděleno. Žalobce ve správním řízení doložil k těmto skutečnostem důkazy, avšak žalovaný se jimi vůbec nezabýval. V souvislosti s trestním stíháním J. K. byl žalobce požádán civilní kontrarozvědkou AWB o spolupráci, kdy na základě pokynů žalobce zajišťoval kompromitující a usvědčující informace proti jmenovanému s tím, že pokud tak učiní, bude trestní stíhání žalobce zastaveno. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje

požadované splnil, avšak ze strany AWB tomu tak nebylo a byl ponechán, aby čelil účelově a politicky vyvolanému trestnímu stíhání.

5. V Polsku byl nastolen alarmující a protiústavní a protiprávní stav polské justice (prokuratury), byl politicky ovládnut Ústavní soud, vytratila se jistota zaručující ochranu práv občanů. Ze strany ESLP byla konstatována excesivní délka řízení. Byl narušen princip právní jistoty. Zcela nevyhovující, protiústavní a evropským předpisům odporující stav polské justice čelí dlouhodobě kritice Evropské komise, která se v září 2018 obrátila na k Soudnímu dvoru Evropské unie s žalobou proti Polské republice v souvislosti s přijatým zákonem o Nejvyšším soudu. Ministru spravedlnosti v kumulované funkci nejvyššího státního zástupce byla dána pravomoc zahájení disciplinárního řízení proti kterémukoli soudci například jen proto, že odmítl příkaz státního zástupce k vzetí obviněného do vazby. Stávající nedostatky platné právní úpravy jsou natolik zásadní, že Polské republice hrozí rovněž odebrání hlasovacích práv v EU. Přijaté reformy jsou v přímém rozporu s ústavou Polské republiky a popírají samotné ústavní základy a zaručené ústavní hodnoty. Stav polské justice není pro její občany vyhovující a garantující záruky k dodržování základních práv zakotvených v rovině ústavních předpisů.
6. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je zcela nedostačující, nesprávné a působí nezákonný zásah do žalobcových zaručených práv. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval podstatou věci a žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany a pouze stroze konstatoval, že jeho žádost je nepřijatelná, neboť je občanem Polské republiky, která má být s ohledem na čl. 51 Smlouvy o Evropské unii bezpečnou zemí původu, tudíž žalobci nehrozí žádné nebezpečí v případě jeho předání. Toto zjištění bylo pro žalovaného dostačující pro jeho rozhodnutí a žádnými dalšími skutečnostmi se nezabýval, a to ani možností udělení doplňkové ochrany. Žalobce doložil četné listiny ke své žádosti, prokazující jeho tvrzení; žalovaný se jimi nijak nezabýval a uvedl, že nemohou mít vliv na posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaným nebylo provedeno žádné šetření, zda v Polské republice obecně či ve vztahu k žalobci hrozí skutečné nebezpečí pronásledování. Žalovaný vůbec nezohlednil, že v Polsku jsou objektivně dlouhodobě dány zásadní systémové nedostatky v justiční oblasti, která tak nezaručuje právní jistotu jejím občanům, že proti Polské republice bylo ze strany Evropské komise zahájeno řízení u Soudního dvora EU. Tato skutečnost mimo jiné odůvodňuje ve smyslu Protokolu č. 24 ke Smlouvě o EU oprávněnost podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Je-li dán takový stav obecného reálného nebezpečí, nemusí žadatel o udělení mezinárodní ochrany prokazovat, že vážná újma bude způsobena právě jemu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 137/2018). Žalovaným ani nebyla ctěna zásada azylového řízení, a to v pochybnostech postupovat ve prospěch žadatele. Žalobce ve své žádosti nežádal vyhodnocení, zda spáchal či nespáchal trestný čin, jak žalovaný uvádí v napadeném rozhodnutí, ale na trestní řízení žalobce poukazuje, neboť právě jeho vedení je prostředkem, kterým má být msta na žalobci a jeho rodině realizována.
7. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žaloby; krajský soud konstatuje, že o této žádosti pro nadbytečnost nerozhodoval, neboť bezodkladně přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že popírá oprávněnost žaloby. Žalovaný nezpochybnitelně zjistil, že žalobcem je občanem členského státu EU, přičemž nesplňuje

Shodu s prvopisem potvrzuje

podmínky stanovené právem EU, tj. že v případě Polské republiky nenastal žádný z případů podle písm. a) až d) Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům členských států EU. Podklady, které žalobce k žalobě doložil, tj. články z médií, nejsou způsobilé dle názoru žalovaného prokázat nesprávnost postupu žalovaného.

Zjištění z obsahu správních spisů

9. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 25. 2. 2019 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce k žalovanému žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ve své žádosti uvedl, že je státním občanem Polské republiky, svobodný, má syna A. P., nar. X. Je schopen dorozumět se polsky, česky a anglicky a žádá, aby v případě jednání s příslušným rozhodujícím orgánem byl přítomen tlumočnický do polského jazyka. Před příchodem do ČR se zdržoval převážně ve V. na adrese ul. G. X, od poloviny roku 2014 pobýval necelé 2 roky v ČR v Ostravě, kde pomáhal svému otci v podnikání, následně od května 2016 do srpna 2017 pobýval v Itálii a poté již v ČR až doposud. V době podání žádosti uvedl, že byl dne 15. 1. 2019 zadržen Policií ČR v Přerově na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného Krajským soudem ve Varšavě pod sp. zn. VIII Kop 143/15 dne 15. 10. 2015 za účelem zadržení a předání do Polské republiky k trestnímu stíhání pro trestné činy nelegální výroby a obchodu s narkotiky a nelegálního obchodu se zbraněmi a municí. Žalobce uvedl, že žádného z vytýkaných protiprávních jednání se nedopustil. Má obavu, že v případě vydání k trestnímu stíhání do Polské republiky bude jeho trestní proces politicky motivován a nebudou dodržena základní lidská práva, zejména právo na spravedlivý proces. Trestní stíhání žalobce je totiž v přímé souvislosti se sporem otce žalobce a nyní již bývalým ministrem financí J. K., kdy otec žalobce podal dne 25. 11. 2011 v Polské republice trestní oznámení na uvedenou osobu; proti této osobě je vedeno trestní stíhání. V souvislosti s uvedeným stíháním J. K. byl žalobce kontaktován Polskou civilní kontrarozvědkou AWB s žádostí o spolupráci se zajištěním důkazů proti uvedené osobě s tím, že mu bylo přislíbeno zastavení nebo úplné zrušení jeho trestního stíhání. Žalobce tuto součinnost poskytl, avšak dohoda ze strany AWB nebyla dodržena. Žalobce má za to, že nemá zaručen nezávislý a nestranný postup při vyšetřování a rozhodování v jeho trestní věci. V případě návratu do Polské republiky by byl i ohrožen na životě. Ke svým tvrzením navrhl listinné důkazy a čestné prohlášení jeho matky, resp. výsledků rodičů žalobce. Dalším důvodem obavy z pronásledování je spor matky žalobce se stávajícím ministrem spravedlnosti Z. Z. Závěrem žalobce upozornil na skutečnost, že Soud EU vynesl precedenční verdikt, že polská justice nezaručuje spravedlivý proces a ostatní členské státy nemají povinnost vydávat do země stíhané občany.
10. Dne 28. 3. 2019 proběhl ve Vazební věznici Ostrava pohovor s žalobcem ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve které žalobce blíže osvětlil důvody své žádosti. Po seznámení se s podklady pro rozhodnutí doložil žalobce podáním ze dne 10. 4. 2019 listinné důkazy. Následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, když dospěl k závěru, že žádost žalobce je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že k závěru žalovaného o nepřijatelnosti žádosti žalobce postačovalo zjištění, že žalobce je státním příslušníkem Polské republiky, která je členským státem EU, přičemž s odkazem na Protokol o poskytování azylu státním příslušníkům členských států EU jsou členské státy EU navzájem považovány za bezpečné země původu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, byla-li podána občanem Evropské unie, který nesplňuje podmínky stanovené právem Evropské unie.
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
14. Podle Protokolu (č. 24) ke smlouvě o EU a SFEU, o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie, se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se členské státy navzájem považují pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu za bezpečnou zemi původu. Žádost příslušníka členského státu o azyl může proto jiný členský stát zvažovat nebo přijmout k dalšímu zpracování pouze v následujících případech:
 - a) jestliže se členský stát, jehož příslušníkem je žadatel, rozhodne poté, co vstoupí Amsterodamská smlouva v platnost, využívat článku 15 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přijmout opatření, která se na jeho území odchyľují od povinností vyplývajících z úmluvy;
 - b) jestliže bylo zahájeno řízení podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii a Rada nebo případně Evropská rada o něm ještě nerozhodla s ohledem na členský stát, jehož je žadatel příslušníkem;
 - c) jestliže Rada přijala rozhodnutí podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii s ohledem na členský stát, jehož je žadatel příslušníkem, nebo jestliže Evropská rada přijala rozhodnutí podle čl. 7 odst. 2 uvedené smlouvy s ohledem na členský stát, jehož je žadatel příslušníkem;
 - d) jestliže členský stát s ohledem na žádost státního příslušníka jiného členského státu o azylu rozhodl jednostranně; v takovém případě bude Rada neprodleně informována; při zkoumání žádosti se vychází z domněnky, že žádost je zjevně neodůvodněná, aniž je jakýmkoli způsobem ohrožena rozhodovací pravomoc členského státu.
15. Podle článku 7 Smlouvy o EU A SFEU (Konsolidované znění Smlouvy o EU a SFEU, CELEX 02016ME/TXT-20160901), dále jen „Smlouva o EU“,
 1. Na odůvodněný návrh jedné třetiny členských států, Evropského parlamentu nebo Evropské komise může Rada většinou čtyř pětin svých členů po obdržení souhlasu Evropského parlamentu rozhodnout, že existuje zřejmé nebezpečí, že některý členský stát závažně poruší hodnoty uvedené v článku 2. Před přijetím tohoto rozhodnutí vyslechne Rada daný členský stát a může stejným postupem podat tomuto státu doporučení.

Rada pravidelně přezkoumává, zda důvody, které ji k takovému rozhodnutí vedly, stále trvají.
 2. Na návrh jedné třetiny členských států nebo Evropské komise a po obdržení souhlasu Evropského parlamentu může Evropská rada jednomyslně rozhodnout, že došlo k

Shodu s prvopisem potvrzuje

závažnému a trvajícimu porušení hodnot uvedených v článku 2 ze strany členského státu, poté co tento členský stát vyzve, aby se k této věci vyjádřil.

3. Bylo-li učiněno zjištění uvedené v odstavci 2, může Rada kvalifikovanou většinou rozhodnout, že určitá práva, která pro dotyčný stát vyplývají z použití Smluv, včetně hlasovacích práv zástupců jeho vlády v Radě, budou pozastavena. Přitom přihlédne k možným důsledkům takového pozastavení pro práva a povinnosti fyzických a právnických osob.

Povinnosti dotyčného členského státu vyplývající ze Smluv jsou pro tento stát v každém případě i nadále závazné.

4. Rada může později kvalifikovanou většinou rozhodnout, že změní nebo zruší opatření přijatá podle odstavce 3, jestliže se změní situace, která vedla k přijetí těchto opatření.

5. Pro účely tohoto článku se v Evropském parlamentu, Evropské radě a Radě použijí pravidla hlasování stanovená v článku 354 Smlouvy o fungování Evropské unie.

16. Krajskému soudu je z jeho činnosti známo, že Evropská komise dne 20. 12. 2017 aktivovala postup podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o EU, když předložila Radě návrh na rozhodnutí, jehož cílem je určit, že v Polsku existuje zřejmé nebezpečí závažného porušení zásad právního státu. V rámci aktivovaného procesu proběhlo dvakrát slyšení o právním státu v Polsku před Radou (blíže viz také http://europa.eu/rapid/press-release_IP-18-5830_cs.htm). Ke dni vydání tohoto rozsudku Rada doposud o návrhu Evropské komise nerozhodla.
17. V projednávané věci je zřejmé, že žalobce je příslušníkem členského státu EU, vůči němuž bylo zahájeno řízení podle čl. 7 Smlouvy o EU. Touto skutečností je primárně naplněna podmínka písmena b) Protokolu (č. 24) ke smlouvě o EU a SFEU, o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie; tedy, je možné přijmout k dalšímu zpracování žádost příslušníka členského státu o azyl. Aktivací článku 7 Smlouvy o EU je tak naplněna také podmínka stanovená § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána občanem Evropské unie, který *splňuje* podmínky stanovené právem Evropské unie.
18. Z napadeného rozhodnutí je však zjevné, že se žalovaný uvedenou skutečností nijak nezabýval, neověřoval ji a ani ji nijak nehodnotil. Přitom sám žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, doplněné v průběhu řízení, na tuto skutečnost upozorňoval; v tomto směru také vznesl relevantní žalobní bod.
19. Napadené rozhodnutí tedy postrádá základní skutkové zjištění týkající se naplnění podmínek stanovených § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť žalovaným shromážděné skutečnosti (v zásadě pouze to, že žalobce je občanem členského státu EU) jsou s ohledem na dikci citovaného ustanovení ve spojení s obsahem shora citované úpravy práva EU, zejm. Protokolu č. 24 ke Smlouvě o EU a Smlouvy o EU, zcela nedostatečné. Nedostatek ve skutkových zjištěních pak činí napadené rozhodnutí ve svém důsledku nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
20. Bude nutné, aby se žalovaný v dalším řízení důkladně zabýval žalobcem tvrzenými skutečnostmi, majícími vliv na řádné posouzení podmínky (ne)přípustnosti jeho žádosti podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu a zda jsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný přitom neopomene, že je jeho povinností vyplývající z § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné

Shodu s prvopisem potvrzuje

pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Navrhuje-li žalobce důkazy k prokázání svých tvrzení, která jsou podstatná pro posouzení přípustnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zvaží žalovaný pečlivě jejich případné provedení, resp., dospěje-li k závěru o jejich nadbytečnosti, zvláště pečlivě svůj postup odůvodní.

21. Krajský soud zdůrazňuje, že v rámci projednávané věci posuzoval pouze napadené rozhodnutí, tedy zda obстоjí závěry žalovaného o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Krajskému soudu v tuto chvíli nepřisluší jakkoli hodnotit, zda žalobcem v žádosti uvedené skutečnosti jsou důvodem pro poskytnutí některé z forem mezinárodní ochrany. Bude totiž na žalovaném, aby v případě, že nově posoudí žádost žalobce jako přípustnou, tyto žalobcem uváděné skutečnosti řádně posoudil a vyvodil z nich odpovídající právní závěry.

Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí neobstojí, neboť skutkový stav zjištěný žalovaným vyžaduje zásadní doplnění, přičemž v důsledku nedostatku ve skutkových zjištěních je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud tak shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení mezi žalobci a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci byli v řízení procesně úspěšní a vzniklo jim tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří náklady právního zastoupení advokátem, a to :

-	odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při
těchto úkonech právní služby,	§ 7, § 9 odst. 4 písm.
d)	
	1) příprava a převzetí věci		
	2) sepis žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.	6 200 Kč
-	paušální náhrada hotových výdajů
advokáta ve výši 300 Kč / úkon
při shora uvedených úkonech právní
pomoci	§ 13 odst. 4
vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč

Celkem včetně DPH 21%

8 228 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje

ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., když jednak osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena v řízení žádná povinnost a jednak soud neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 13. června 2019

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce